

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 35329

гр. София, 06.10.2023 г.

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ**, в закрито заседание на  
шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Анг. Карабашева

като разгледа докладваното от Теодора Анг. Карабашева Гражданско дело №  
20231110100638 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 140 ГПК.

Подадена е искова молба от Р. В. О. срещу Т С БОД.

Твърди се, че Р. О. се намирал в трудово правоотношение по силата на трудов договор от 28.04.2022 г. за длъжността „общ работник строителство на сгради“. Поддържа, че на 15.06.2022 г., при работното си място във Велинград на ул. „Братя Маврикови“ следвало да се подмени водопроводната мрежа в града, като ищецът имал задължението да извършва изкопни работи – ръчно полагане и монтиране на водопроводни тръби в изкоп. На същия ден около 11:30 часа при монтаж и поставяне на водопроводна тръба ищецът се намирал в предварително подготвения изкоп за целта, очаквайки негови колеги да спуснат тръбата, която да бъде положена. В момента на подаване на тръбата, работникът, който я подавал, я изпуснал, вследствие на което тръбата притиснала дясната ръка на ищеца и причинила счупване на долния край на лъчевата кост. Ищецът изпитал силни болки, като негови колеги веднага се притекли на помощ и го съпроводили до „М В“ ЕООД, където била извършена спешна операция. Р. О. постъпил в болничното заведение на 15.06.2022 г., като бил изписан на 18.06.2022 г. с препоръки за след болнично лечение и с диагноза – счупване на лъчева кост на дясна ръка-закрито. В периода от 15.06.2022 г. до 11.12.2022 г. ищецът бил в болничен, като в резултат на настъпилия инцидент изпитвал интензивни и продължителни болки в началния период, както и трудности да се обслужва сам, поради което и се налагало да ползва чужда помощ от близките си. През същото време последният нямал възможността да полага труд, което довело до материални затруднения, свързани с липсата на доходи, с които да се грижи за съпругата си, която била безработна, както и за малолетното си дете.

Изтъква, че с Разпореждане № 3189/21.07.2022 г. на ТП-НОИ случаят бил приет за трудова злополука. Към настоящият момент страните все още били обвързани в трудово правоотношение, като и до настоящия момент липсвало обезщетение от работодателя му за причинените неимуществени вреди. Поддържа, че в случая О. няма вина за настъпването на трудовата злополука, тъй като в конкретния случай следвало да се проведе инструктаж, но такъв не бил проведен от работодателя-ответник. Прави доказателствени искания за приеман на доказателства, за допускане на съдебно-медицинска експертиза, и за допускане на гласни доказателствени средства чрез разпит на трима свидетели. Предвид изложеното иска от съда да осъди ответното дружество да му заплати сума в размер на 20 000.00 лева – обезщетение за претърпените неимуществени вреди – болки, страдания и неудобства, в резултат на

претърпяната трудова злополука от 15.06.2022 г. в гр. Велинград, ведно със законната лихва от 15.06.2022 г. до окончателното изплащане. Претендира и разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗАдв.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като претенцията се оспорва като неоснователна. Твърди, че не оспорва, че страните се намирали в трудово правоотношение, че на процесната дата ищецът изпълнявал трудовите си задължения по полагане на пластмасова водопроводна тръба във Велинград, както и че на 15.06.2022 г. ищецът наранява ръката си и получава счупване, което е признато за трудова злополука с разпореждане на НОИ № 3189/21.07.2022 г. и че злополуката е декларирана като трудова от работодателя. Оспорва претенцията като прекомерно завишена. Поддържа, че в случая било налице съпричиняване от ищеца около 60 %, тъй като последният е имал възможност да избегне злополуката, но не го е направил. Навежда доводи, че в изкопа с Р. О. имало и друг работник, който предупредил, че изтегля тръбата в изкопа, извикал всички наоколо да се пазят и да внимават, но ищецът, макар да познавал последователността на действията при работата си, не го бил послушал и с това си поведение допринесъл за инцидента. Излага съображения, че на ищеца бил проведен инструктаж по безопасност и здраве, тъй като за неговата длъжност такъв инструктаж и изпит били задължителни. Отделно се изтъква, че след инцидента ищецът се върнал на работа на строителния обект и пожелал да поеме друга работа, като същият се е възстановил сравнително бързо поради младата си възраст. Прави искане за допускане на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели – единият за установяване на факти и обстоятелства относно механизма на увреждането, действията и бездействията на ищеца, а другият за установяване поведението на ищеца след изписването му от болницата и връщането му на работа. Иска отхвърляне на предявения иск.

С оглед твърденията в исковата молба и отговора на искова молба, съдът намира следното:

СРС, 63-ти състав е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 200 КТ, във вр. чл. 52 ЗЗД. За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените на пострадал от трудова злополука работник или служител неимуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК следните материални предпоставки: 1) трудова злополука; 2) вреда, водеща до неблагоприятни последици – по отношение на неимуществените вреди – претърпени болки и страдания от пострадалия или лица, които имат право да получат обезщетение (съобразно Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. по т. д. № 1/2016 г. на ВКС, ОСНГТК) и 3) причинно-следствена връзка между злополуката и причинените неимуществени, тоест да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Имуствената отговорност на работодателя за обезвреда възниква независимо от обстоятелството дали той самият, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането – арг. чл. 200, ал. 2 КТ. В този смисъл отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ е обективна, поради което дори и при виновно поведение от страна на пострадалия – при небрежност, работодателят следва да го обезвреди. Би отпаднала работодателската имуществена отговорност само при умишлено самонараняване, но не и при действие при самонадеяност (т. нар. съзнавана непредпазливост). Дори и при съпричиняване на вредоносния резултат при тази форма на вината (в чл. 201, ал. 2 КТ е използван термина „груба небрежност“) отговорността на работодателя може само да бъде намалена.

С оглед твърденията на страните ищецът носи доказателствената тежест да

установи посочените материални предпоставки, а ответника носи доказателствената тежест да докаже пълно и главно наличието на плащане на претендираната сума.

Съдът намира, че между страните не се спори, поради което с оглед правилото на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следва да бъде отделено за безспорно, че: 1) страните се намирали в трудово правоотношение от 28.04.2022 г., 2) че на процесната дата ищецът изпълнявал трудовите си задължения по полагане на пластмасова водопроводна тръба във Велинград, 3) както и че на 15.06.2022 г. ищецът наранява ръката си и получава счупване на дясната ръка, което е признато за трудова злополука с разпореждане на НОИ № 3189/21.07.2022 г., 4) както и че злополуката е декларирана като трудова от работодателя.

Следва да бъдат допуснати представените към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателства, тъй като са допустими, относими и необходими за разрешаването на правния спор предмет на делото.

Съдът намира, че доказателственото искане на ищеца за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на трима свидетели, следва да се уважи за един при режим на довеждане, който ще установява факти и обстоятелства за твърдените неимуществени вреди и един – за фактите и обстоятелствата относно настъпването на инцидента при режим на призоваване, като по отношение на втория поискан свидетел за установяване на факти и обстоятелства относно настъпването на инцидента съдът намира, че е приложим чл. 159, ал. 2 ГПК.

По доказателственото искане на ищеца за допускане на СМЕ, със задачи, поставени в исковата молба, съдът намира искането за допустимо и относимо.

Съдът намира, че доказателственото искане на ответника за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане - един за установяване обстоятелствата относно механизма на инцидента, както и за действията и бездействията на ищеца, а другият за установяване поведението на ищеца след изписването му от болницата и връщането му на работа, следва да се уважи като допустимо, относимо и необходимо за решаване на правния спор.

Така мотивиран, Софийският районен съд

## ОПРЕДЕЛИ:

**НАСРОЧВА** открито съдебно заседание по делото на 13.02.2024 г. от 11:30 ч. , за която дата и час страните да бъдат призовани, като съдът им указва най-късно до първото по делото заседание да вземат становище във връзка с дадените указания и доклада по делото, като предприемат съответните процесуални действия в тази връзка.

**УКАЗВА** на ищеца в едноседмичен срок от получаване на определението с молба, с препис за насрещната страна, да посочи банкова сметка или друг начин за плащане по силата на чл. 127, ал. 4 ГПК.

**ПРИКАНВА СТРАНИТЕ** към спогодба за уреждане окончателно на правния спор, предмет на делото.

**ОБЯВЯВА** на страните проекто-доклад по делото, съобразно мотивната част на настоящото определение.

**ОБЯВЯВА ЗА БЕЗСПОРНО** на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК между страните следните обстоятелства, че: 1) страните се намирали в трудово правоотношение от 28.04.2022 г., 2) че на процесната дата ищецът изпълнявал трудовите си задължения по полагане на пластмасова водопроводна тръба във

Велинград, 3) както и че на 15.06.2022 г. ищецът наранява ръката си и получава счупване на дясната ръка, което е признато за трудова злополука с разпореждане на НОИ № 3189/21.07.2022 г., 4) както и че злополуката е декларирана като трудова от работодателя.

**ДОПУСКА** на основание чл. 146, ал. 4 ГПК всички приложени към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателствени средства.

**ДОПУСКА** събирането на гласни доказателствени средства на страната на ищеца, чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане – един за установяване на твърдените неимуществени вреди и един при режим на призоваване за фактите и обстоятелствата относно настъпването на инцидента, като по отношение на втория поискан свидетел за установяване на факти и обстоятелства относно настъпването на инцидента съдът намира, че е приложим чл. 159, ал. 2 ГПК.

**ДОПУСКА** събирането на гласни доказателствени средства на страната на ответника чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане - един за установяване обстоятелствата относно механизма на инцидента, както и за действията и бездействията на ищеца, а другият за установяване поведението на ищеца след изписването му от болницата и връщането му на работа.

**ДОПУСКА** изготвянето на съдебно-медицинска експертиза, която да отговори на задачите, поставени в исковата молба.

**НАЗНАЧАВА** за вещо лице Д-р К А С София, п.к. 1618, ж.к. ....; специалност: ортопедия и травматология

**ОПРЕДЕЛЯ** възнаграждение на вещото лице в размер на 300.00 лева, платими от бюджета на съда.

**ИЗЯСНЯВА** на ищеца, че ответникът може да поиска прекратяване на делото и присъждане на разноски или постановяване на неприсъствено решение срещу ищеца, ако той не се яви в първото заседание по делото, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

**ОПРЕДЕЛЕНИЕТО** е окончателно и не подлежи на обжалване.

**ПРЕПИС** от настоящото определение да се връчи на страните, като на ищеца следва да се връчи и препис от отговора на исковата молба с приложенията.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_